

Брус Стърлинг, Джон Кесел
Моралният курсум

Снифи сънуваше кристална купа с топки прекрасен, леко разтопен бананов сладолед. Но красивият му сън бе грубо прекъснат. Над самия покрив яростно ревеше грамаден хеликоптер. Още полузаспал, Снифи се изгъркаля от леглото на пода, шмугна се под ръждясалата пружина и замря сред боклуците и праха. Търсеха го! Сърцето му бясно се разтуптя. Но след малко Снифи се успокои. Че нали той е дете? На кого е притрябвал такъв?

Ревът на хеликоптера малко по малко се отдалечи и утихна. Снифи излезе изпод кревата, отмести крайчеца на светомаскировката и внимателно погледна през прозореца. Утринното небе беше бездънно синьо, без нито едно петънце.

Снифи усети глад. Е, сладоледът отдавна бе изпаднал в сферата на легендите, но все трябваше да се яде нещо. Снифи обу скъсаните си маратонки и старите джинси. Той се бе заселил в тази изоставена къща в Брукс преди две седмици, когато закрилящите го бандити от Търговската палата превзеха тази и съседните улици. Снифи измъкна изпод задната стълба ръждясал велосипед, подпря напреко на кормилото бейзболна бухалка с автограф от някога знаменит, а сега отдавна забравен играч, и се отправи към университетското градче.

Пресечката на улиците Брукс и Уейд бе преградена от три изгорели пикапа с надупчени чувалчета пясък в каросериите. Бойците от местните отреди за самоотбрана бяха нашарили ръждясалите ламарини с криви, зловни и болезнено самохвални графити. Зад пикапите двама бандити внимателно се вглеждаха към върховете на дърветата, макар че хеликоптерът не се чуваше никакъв.

Снифи спря, подпря велосипеда до килнатия противопожарен кран и продължи нататък пеш.

Оказа се, че двамата бандити са му познати. По-широкоплещестият се казваше Тръмп. Беше облечен с мръсни, кърпени и прекърпвани джинси и риза, на главата си имаше червена бейзболна шапка с образ на мрачен вълк, от колана му висеше черна скиорска шапчица. Гледайки младото лице на Тръмп, Снифи се помъчи да познае на колко години е той. Четиридесет? Петдесет? Шестдесет и пет? Беше доста трудно за вярване, че този главорез с рядка брадичка е доста по-стар, отколкото изглежда.

Върху надупчената предница на тойотата лежах парцали, дълъг шомпол и кутия смрадлив разтворител – с тяхна помощ партньорът на Тръмп чистеше пушката си. На гърба на униформената му камуфлажна жилетка пъстрееше прякорът „Гети“, избродиран или от приятелката

му, или от майка му, а може би дори от баба му. Тъпчейки парче плат в цевта на винтовката, Гети каза:

– Навеждай се, дребосък, да не те удари нещо оловно в главата!

– Станало ли е нещо? – попита с наивен вид Снифи.

– От сутринта тук обикаля някакъв неизвестно чий хеликоптер – отвърна Тръмп.

– Да не е на Националната гвардия? – предположи Снифи.

– Едва ли. По-скоро е европейски. Май мернах на него швейцарско знаме. Бял кръст на червено поле. Хиените оглеждат града – мрачно изрече Гети.

Докато разговаряха, хеликоптерът се върна и прелетя с трясък и бучене право над тях, само на стотина ярда от върховете на дърветата. Снифи инстинктивно се хвърли на напукания асфалт, но като вдигна глава, видя, че хеликоптерът е товарен, а не военен. Междувременно люкът на въртолета се отвори и в небето се завъртя жълто облаче. Струята въздух от витлото го блъсна, разхвърля го на отделни листчета, които полетяха надолу към дърветата и улиците. Хеликоптерът направи кръг, хвърли още една порция листовки и се скри зад къщите.

Няколко листовки се завъртяха над кръстовището. Снифи хвана една направо във въздуха; на евтината вестникарска хартия бе отпечатана снимка на плешив мъж с дебели очила. Надписът под снимката гласеше:

ИЗДИРВА СЕ! ИЗДИРВА СЕ! ИЗДИРВА СЕ!

Сидни Дж. Хаверкамп – естествена възраст 42 години, светла коса, ръст 162 сантиметра, тегло 84 килограма. В близкото минало Хаверкамп е бил доктор по биология и член на редица дружества по изследване на човешките възможности.

Здравната служба на Европейския съюз гарантира възнаграждение от петдесет ампули подмладител на всеки, който доведе доктор Хаверкамп жив и невредим.

ИЗДИРВА СЕ! ИЗДИРВА СЕ! ИЗДИРВА СЕ!

– Дявол ги взел – избуча Гети. – И европейците търсят Хаверкамп.

– Цели петдесет ампули! – мечтателно затвори очи Тръмп. – Две-три години живот, не по-малко.

– Абе какви петдесет ампули – презрително плю Гети. – Който хване Хаверкамп, ще си има толкова подмладител, колкото поиска.

– Всички знаят, че Хаверкамп е мъртъв – твърдо заяви Снифи. – Отдавна е мъртъв.

– Нещо бъркаш, хлапе – сериозно възрази Гети. – Хаверкамп живее в Коста Рика. Разправят, че командва несметни пълчища от надрусани типове и държи властта в цялата страна.

– Аз пък слушах, че хората на Продоволствената програма го държат в някакъв стар пандиз на запад – сподели Тръмп.

Гети прочете листовката още веднъж и каза:

– Шибани европейци! Какво са написали? Сто шестдесет и два сантиметра! Какви са тия сантиметри?

– Вярно, Снифи, я кажи колко ще е по човешки това? – попита Тръмп.

Снифи небрежно пхна листовката в джоба си. Втренченият поглед на Тръмп му действаше на нервите. Той замънка:

– Трябва да е някъде към 65–66 инча... Гледай, патрулт ни идва на гости!

Наистина, на гребена на близкия хълм на изток по Уейд Авеню се показаха четири фургона. Прозорците им бяха закрити с метални листове, на антените се клатеха знаменца с черни остроъгълни букви УЛО на червен фон. Всеки веднага разбираше, че това е патрул на Университетската лига за отбрана. Фургоните се спуснаха към подножието на хълма и спряха, без да гасят двигателите. Явно патрулт бързо се убеди, че тук всичко е спокойно, и страничната врата на първия фургон се отвори. Показа се дебел момък с кожен шлем и съдрано сако, пъргаво сграбчи няколко листовки от тротоара, бързо се пхна обратно в безопасния търбух на камиона и шумно затръшна вратата след себе си.

Снифи, Гети и Тръмп си поеха дъх.

– Университягите не ги бива за близък бой – авторитетно каза Тръмп.

– Оставаше и да ги бива – с хладна омраза отвърна Гети. – Интелектуалци, разбираш ли! Прищяло им се да живеят вечно!

Това си беше истина: яйцеглавите от Лигата наистина избягваха близките боеве. Преди няколко месеца се бяха съдрпали за нещо с Черните барети и половин ден методично обстрелваха центъра на Западен Роли със 105 мм оръдия от горните етажи на небостъргача в университетското градче, но дори тогава не се осмелиха да щурмуват руините. Напълно възможно беше хеликоптерът да е летял по молба на Лигата.

Гети изми ръцете си, омазани с оръжейна смазка, под мътната струя вода от една пластмасова бутилка и придирчиво огледа пръстите си. Явно ноктите и преди са били зле, а сега ги беше разял и разтворителят. Нокътят на палеца на дясната ръка беше пукнат по цялата ширина.

На самия Снифи ноктите отдавна се бяха изгъркали чак до месото, той носеше изкуствени, безумно скъпи, но въпреки това върховете на пръстите му се бяха превърнали в уродливи мазоли. С косата на главата му също ставаше нещо. Цяла година вече тя не растеше, оставаше на къдрици не повече от два инча; затова пък Снифи вече нямаше грижа за прическата.

Появи се влажен вятър, клоните на близкия дъб зашумяха и пред краката на Тръмп кацна поредната листовка. Той я вдигна, хвърли още един поглед на обявата за издирване, бодна лявото око на Сидни Хаверкамп на ръждивата антена на тойотата и попита:

– А може би европейците търсят Хаверкамп само за прикритие? А реално се канят да нахлуят в страната и да ни завоюват!

– По-добре да не се пъхат тук – авторитетно заяви Гети.

Чу се продължителен клаксон – явно някой шофьор, съгласно обичая, даваше сигнал още цял квартал преди поста. Тръмп бързо нахлузи шапчицата с прорези за очите, изпъчи гърди и излезе на пътя. Откъм тила го прикриваше Гети с винтовката си М-16.

– Добре щеше да ми дойде една пушка и на мен – каза със завист Снифи.

– Не се бъркай в кашата, пич, по-цял ще останеш – посъветва го Гети.

Към кръстовището се приближи брониран фургон. В него седяха двама: продавач на пържени пилета от KFC и охранител. Бандитите се зарадваха на пилешкото, но поискаха и пропуск.

Търгашът затършува в кожената си чанта, измъкна дебела пачка пъстри листчета. Намериха се пропуски и за УОЛ, и за Кафявите барети, и за полицейския департамент в Роли, и за Доброволните християнски отреди, и за Борда на директорите на Белвю, и за Народния фронт за освобождение на графство Робсън, и дори съдвкани хартийки на въоръжени групички, контролиращи само един-два квартала.

– Във вашия край на града летя ли хеликоптер? – попита го Тръмп.

– Да, сър. Хвърляше листовки. После май се приземи зад университета.

– Как мислиш, ще хванат ли европейците Хаверкамп?

Търговецът се размя дрезгаво, завъртя глава към охранителя си и каза:

– Боби мисли, че Хаверкамп е антихрист.

– Няма как иначе, той също като антихриста има пет очи и девет рога – потвърди Боби, негър-гигант с обезобразено, почти лишено от

брадичка лице. Изглежда Боби се беше натъкнал на подскачаща мина. Нищо чудно, че според него краят на света вече бе настъпил.

– С такива особени белези няма да е трудно да го намерят! – Тръмп се захили на собствения си майтап.

Накрая в пачката се намери пропуск за Търговската палата, но той се оказа с изтекъл срок.

Тръмп измъкна от вътрешния си джоб чиста бланка, с кеф ѝ удари гумен печат и я даде на търгаша срещу мито от пет стари сребърни долара. След тази процедура Снифи се доближи към фургона, пхна русата си глава в гишето и попита:

– Пилешки дробчета намират ли ви се?

Боби облещи очи.

– А на теб, малък, намират ли ти се пари?

– Имам двацет милиграма. Сменям ги за пакет дробчета, кило и половина.

Като чу за двацетте милиграма, Боби млъкна. Търгашът отвори фургона, получи от Снифи ампулата и му връчи картонена кутия със замразени дробчета.

Фургонът продължи към следващия пост, внимателно заобикаляйки дупките по пътя, а Тръмп замислено погледна Снифи и избуча:

– Абе момче, ти май постоянно имаш по някоя излишна ампула подмладител?

– При това винаги стабилно качество – добави Гети.

Без съмнение листовките от проклетия хеликоптер бяха събудили в бандитите и подозрителност, и алчност.

– Ами имам нюх – със запъване отвърна Снифи. – Нищо че съм малък, но познавам качеството по миризмата. Ако не бях аз, вие все щяхте да попадате на ментета. – Като върза кутията за багажника на колелото, попита: – Искате ли дробчета? В тях има желязо, полезно е за костите.

– А ти разбираш и от манджа? – учуди се Гети.

По гърба на Снифи избиха капки студена пот. Трябваше да внимава какво говори! Той стисна с дясна ръка дръжката на бухалката и оцени разстоянието до кутията с разтворителя. Ако плисне разтворителя в лицето на Гети, може би ще успее да халоса Тръмп по главата преди той да стреля... Снифи мислено си заповяда прекратяване на паниката. Едва ли бандитите са заподозрели нещо. Отново въображението му си прави шегички.

– Вече трябва да тръгвам, довиждане! – бързо изговори Снифи, с усилие на волята се обърна гърбом към бандитите, яхна колелото и без

да бърза, завъртя педалите.

Като се отдалечи достатъчно и се убеди, че от поста вече не го виждат, Снифи крадешком пресече Уейд и навлезе на територията на Университетската лига за отбрана. Изобщо казано, той въобще не трябваше да се връща в Роли, но много му се искаше да разбере какво става в града, а и ужасно му беше омръзнало да се крие в скапаната ферма. Освен това той прекрасно познаваше града – нали бе работил много години в местната лаборатория – и това свеждаше риска до минимум. А и от какво толкова да се плаши? Акълът му сече, нервите са закалени от всекидневните рискове, няма да го подведат.

Снифи намали скоростта. Наоколо беше пустош. Под дебелия слой окапали листа предателски се показваха парчета тухли, мазилка и ръждиви остатъци от паднали улици. Изоставените укрепления и огневи точки в тази част на града бяха превзети от зелени вълни бръшлян, а покривите на много къщи бяха разрушени от ракетни или артилерийски попадения.

Скоро Снифи навлезе в квартали, където все още живееха хора. За негово учудване жителите на Роли постепенно се бяха научили да оцеляват в условия на почти непрекъснати въоръжени сблъсъци. Вратите на оцелелите къщи бяха старателно обковани със стоманени листове, стъклата на прозорците – облепени с хартия. Между градините и кокошарниците се виждаха окопи и бомбени укрытия. Всеки ден за два-три часа пускаха ток, а веднъж седмично – и вода. В някои райони се бе стигнало дори до някакво подобие на нормален живот. Почти на всички къщи се виждаха изрисувани със спрейове емблеми на УЛЮ, а най-големите смелчаци, които не се плашеха от терора на Националната гвардия, бяха окачили дори знамена на Северна Каролина.

Животът в източната част на университетското градче според местните понятия направо кипеше – някой нещо мъкнеше към къщи, някой нещо строеше, някой се ровеше в мижавата си градина, а край баптистката църква Снифи дори видя как управителят на Лигата раздава малки дози подмладител на дузина граждани на преклонна възраст. В предишните времена, когато съществуваше Федерална програма за здравеопазване, поддържана от централното правителство, всички старци редовно получаваша инжекции. Вярно, още тогава злите езици говореха, че макар подмладителят да прави чудеса – да лекува недъзи, да връща здравето и младостта, – но бързо предизвиква болезнено пристрастяване. По

едно време дори вървяха неправдоподобни по мнението на Снифи слухове, че редовно употребяващите подмладител стават агресивни, безмилостни, престават да ценят чуждия и дори своя живот. Впрочем при някоя хора подмладителят наистина предизвикваше странични ефекти.

Ето и сега набитото око на Снифи различи хората, изпитали върху себе си тези ефекти. Например онова русо дългокрако момиче: дори блузата с широки волани и свободното яке не можеха да скрият гърбицата – запуснат случай на разрушаване на костите. Или пък онзи мрачен младодик старец, подпрян на дебелия бастун: ясно, това е прогресиращ артрит. В предишните времена Снифи би дал мило и драго, за да получи подобни уроди за изследване в лабораторията си, но дори тогава не се намираха желаещи да влязат в контролната група. И нищо чудно, нали никой не искаше да старее. За да остане винаги млад, човек само трябваше редовно да се боцка с подмладител. Вярно, не всички успяваха, понеже медикаментът не стигаше, дозите поскъпваха от ден на ден, млади оставаха само онези с дебелия връзки или с дълбоките джобове. Но всеки искаше да грабне дозичка отнякъде. Които не успяваха, се хващаха за оръжието. В цялата страна изникнаха отреди за самоотбрана и просто банди, устройващи хайки и засади за препаратата. Полицията и националната гвардия се превърнаха в престъпни групировки, печелещи от препродажба и производство на подмладител. Правителството, лишено от опората на силовите структури, падна за нула време. В страната се възцари анархия...

Проклетите жълти листовки се търкаляха навсякъде. С голямо усилие Снифи си самозаповяда да не им обръща внимание; после продължи покрай ливадата, оградена с бодлива тел, към бетонния лагер на Лигата и махна с ръка на часовите, стърчащи зад чувалите с пясък до портата. Охраната без въпроси пусна безобидното момче в лагера. Снифи продължи по улица Пулен, после слезе от велосипеда и го скри в храстите до насипа. Нататък беше бежанският лагер – изоставено футболно игрище, осяяно с колиби и избелели палатки. Снифи мина покрай игрището и се озова на територията на болницата на Червения кръст. След десетина минути откри в една от палатките доктор Сесилия Ръсел, известна в целия окръг с това, че въпреки забраната на шефа на Лигата, охраняваща болницата, лекуваше безплатно абсолютно всички. Сесилия седеше до груба дървена маса и закусваше; закуската беше мизерна – шепа варен кафяв ориз.

– Здравей, Сесилия! – възкликна Снифи.

Тя го изгледа мрачно и отсече:

– Сто пъти съм ти казала да ме наричаш доктор Ръсел.

Косата ѝ бе загубила блясъка си, рамките на очилата се държаха на някаква жица и на парче бинт; бялата престилка бе опетнена с кръв от много операции. За кой ли път Снифи помисли, че когато беше на трийсет и пет, тя изглеждаше много по-атрактивна, отколкото сега, когато стана двайсетгодишна.

– Защо се ядосваш, Сесилия?

– Върви си, Сидни.

Снифи подозрително се огледа и като се убеди, че никой не я е чул, изсъска:

– Не ме наричай така!

– И кой от нас се ядосва?

– Донесох ти пилешки дробчета. За теб или за дечицата на бежанците... Сама решавай.

Снифи остави кутията на масата и седна до Сесилия на градинската пейка, довлечена в палатката.

– Защо ги донесе?

– Дробчетата са полезни за теб. Съдържат маса желязо, а на теб не ти достигат червени кръвни телца.

– Подмазваш се значи?

– Може би, може би, любов моя.

– Пак говориш глупости.

– Просто ми се прииска да направя нещо за теб, Сесилия. Не знам защо. Аз карам на принципа „Живей и се радвай на живота“.

– Значи не мислиш за бъдещето.

– Че какво да мисля за бъдещето. Нали сме безсмъртни.

– Нима?

– Разбира се. През последните години не само не сме остарели, но и се подмладихме.

– Никога няма да разбере мислите на човек, желеаш вечно да остане дванадесетгодишен.

– Презастраховането никога не вреди. Избрах толкова млада възраст за резерв. Никой не знае как ще вървят доставките на подмладител.

– А не ти ли се ще да достигнеш полова зрелост все пак?

Снифи успя да запази хладнокръвие.

– Сексуалните въпроси не ме вълнуват.

Доктор Ръсел замря, втренчена в чинията, после извади от ориза нещо с лъжицата и с гнуслив израз го хвърли настрана. Явно беше влязла хлебарка. Снифи извади от джоба листовката, разгъна я и я постави на

масата пред Сесилия.

– Сесилия, какво мислиш за хеликоптера, който лети днес?

– А защо да мисля за него?

– Изглежда европейците правят хайка за целия ни предишен екип.

Но не мисля, че ще се задоволят само с това. Не е изключено, че като започнат с Роли, ще се опитат да завладеят цялата страна.

– Ако питаш мен, нека я завладеват. Може пък и да въведат ред накрая.

– Значи не цениш свободата, така ли?

– Цена мира, закона и гарантираното здравеопазване.

– С времето животът ще се оправи и без европейците.

– Кога ще се оправи? След някой и друг век?

– Ако ще и след век. – Снифи сви рамене. – Закъде бързаме?

– След век, глупако, ще бъдем отдавна мъртви!

Снифи се разсмя.

– Дори да сме мъртви, във всеки случай няма да е от старост.

– Напразно се хилиш. Хеликоптерът на европейците е приземен във вътрешния двор на университета. Да те препарират ли искат, да те арестуват ли – не разбрах точно.

– Да ме арестуват? За какво? Аз не съм престъпвал закона.

– Остави ме на мира – каза Сесилия, без да крие погнусата си.

Бедната Сесилия беше безгръбначна интелигентка с тесногръди възгледи за живота. Тя не искаше и да знае, че когато разработваше подмладителя, Снифи само изпълняваше поръчка на преуспяващите фармацевтични компании.

– Сесилия, давай да решаваме какво ще правим нататък.

– Връщай се във фермата, аз няма да те издам.

– Правилно, няма да ме издадеш. Къде ще ходиш.

– И защо разчиташ толкова на мен? – попита Сесилия, докато разглеждаше листовката.

– Ти май вече забрави за дробчетата и инжекциите?

– По дяволите твоите инжекции!

Снифи внимателно извади от джоба си флакон, отвинти капачето, помириша ги демонстративно и прошепна:

– Чист подмладител. Обезводнен, с характерен мирис. Екстра качество!

– Изчезвай. – В гласа на Сесилия се четеше явно отчаяние.

Снифи забеляза капчиците пот на слепоочията ѝ. Без съмнение организъмът искаше нова доза препарат.

– Не можеш да минеш без него – каза той. – Помисли колко пациенти ще загинат, ако отслабнеш или се разболееш.

– Добре. Но не тук все пак...

Снифи бързо огледа широката болнична палатка. Навсякъде на сгъваемите легла лежаха ранени, превързани с кървави бинтове и завити във военни одеяла. Никакви външни хора и нищо подозрително.

– Аз бързо ще те боцна в бедрото, а ти ми дай няколко спринцовки. Че моите съвсем се изтъпиха.

– Нищо няма да ти дам!

– Стига, Сесилия. Имаш купчина спринцовки, нали ръководиш цялата тази болница.

– Те са предназначени само за най-тежко болните.

– Без нова доза подмладител всички ще умрем от естествена смърт. Това е логиката на живота. Нали?

Сесилия унило кимна и заведе Снифи в операционната, отделена с брезентово платно.

– Ти си млад само външно, а умът и опитът ти са като на възрастен – злобно прошепна тя. – Не се прави ма момченце, дръж се според възрастта.

– Теорията на Фройд не е в сила при мен. А виж, според нея ти имаш явна склонност към саможертва и самоубийство.

Доктор Ръсел прехапа долната си устна, обърна се гърбом към Снифи, смъкна панталона си и леко се наведе. Снифи взе спринцовка, напълни я с течност от флакона, плесна леко Сесилия по задника и забодe иглата.

– По дяволите! Иглата ти е тъпа!

– Аз те предупредих!

Двамата се върнаха на пейката до дървената маса. Снифи с интерес наблюдаваше действието на дозата. Скоро бледите бузи на Сесилия поруменяха, ръцете затрепериха. За да прикрие доволната усмивка, тя стана, протегна се и се прозя.

На входа се чу тропот на крака и след секунди влязоха униформени мъже. Европейците! Снифи се шумгна под масата, изпълзя в операционната и се приготви да подслушва. Доктор Ръсел посрещна гостите – двама редници, въоръжени с миниатюрни френски автомати, и сержант с тежка, сякаш издялана от гранит челюст. Един от войниците тикаше неръждаема количка, отрупана с бели кутии с латински надписи и червени кръстове на етикетите.

– Кои сте вие? – попита Сесилия малко по-рязко, отколкото

трябваше.

– Вие сте доктор Сесилия Ръсел и ръководите тази болница, нали?

– Да.

– Ние идваме при вас, доктор Ръсел, с дружеска мисия. Нашият шеф, хер Шпицлер от Европейския червен кръст, ви предава своите най-добри пожелания и ви моли да приемете като дарение тези медикаменти. – Сержантът показа количката.

– А спринцовки донесохте ли?

– Да.

– Антибиотици?

– Също.

– Отлично. И с какво мога да ви помогна?

– Искаме да получим подкрепата на местните доброволни отреди. Ние се надяваме да прекратим напълно бойните действия тук и да възстановим икономическите връзки между... – Погледът на сержанта падна върху масата и той се запъна за секунда. – Виждам, че вече сте видели нашите листовки. Може би знаете къде да търсим доктор Хаверкамп?

– Че той вече отдавна трябва да е мъртъв.

– По наши сведения все още е жив.

– Аз не съм го виждала вече много години. А защо ви е притрябвал той?

– Бих предпочел да не отговарям на този въпрос. Впрочем достатъчно е да кажа, че той е престъпник.

– Аз... Ъ-ъ-ъ... – замънка Сесилия и добави: – Според мен медицинските изследвания, които правеше доктор Хаверкамп, бяха напълно законни.

– В своите изследвания той прояви престъпна небрежност.

– И какво ще го правите, ако го хванете?

– Ще му теглим куршума. – Сержантът с насмешка заби показалец между веждите си. – Ето тук. Но куршумът няма да е оловен, а морален. С хуманитарен заряд.

Снифи реши, че вече е чул достатъчно. Беше време да изчезва от болницата.

Едва ли щеше да успее да се шмугне покрай войниците. Това не бяха дебили от типа на отрядниците и бандитите, а истински професионалисти, каквито тук отдавна не бяха стъпвали.

Докараната от войниците количка с медикаменти стоеше съвсем близо. Снифи видя на нея скалпел. Ако успееше да го добара, можеше да среже задния презент на палатката и да офейка незабелязан.

Снифи пълзешком се мушна под количката и протегна ръка, но не успя веднага да напипа скалпела. Изчака малко и направи втори опит. Ръката му вече докосна студената дръжка на скалпела, когато изведнъж някой грубо го хвана за китката и го извлече изпод количката. Войникът-европеец!

– Какво е това момче? – ревна сержантът.

Сесилия изохка и развълнувано занарежда:

– Това е синът ми Чип. Чип, какво правиш тук?

– Извинявай, мамо. Беше ми интересно.

– Запомни, сине, че любопитството е вредно за здравето.

– Хер Шпицлер не ни е казал, че имате син – забеляза сержантът.

– Че откъде той да знае за него?

Снифи реши, че е време да разиграе цирк, задърпа се от хватката на войника и запишя:

– Мистър, мистър, нали няма да ме биете? Нали няма да ме убивате?

– Пусни го – заповяда сержантът.

Войникът изпълни заповедта, но остана на крачка зад гърба на Снифи.

– Благодаря, сержант. – Снифи оправи фланелката си. – Бях се уплашил, че съм попаднал в лапите на фашистите.

Сержантът погледна учуден Снифи.

– На колко си години, момче?

– На дванайсет, сър.

– Тогава откъде знаеш какъв е бил светът преди доктор Хаверкамп да направи злоещото си откритие? Откъде знаеш за фашистите?

– Учихме за тях в училище.

– Но всички училища отдавна са затворени.

– Мен ме учеше мама.

– Той е много умно дете – допълни Сесилия.

– Аха, поразително умен за възрастта си. – Очите на сержанта се свиха подозрително. – Ще го покажем на хер Шпицлер.

С ужасен вик Снифи се хвърли на четири крака, възползва се от объркването на войниците, като мълния се шмугна под най-близкото легло и се понесе към изхода.

Навън той вече имаше явно предимство пред европейците: нали познаваше местността, а те – не. След минута-две бягане в зигзаг между палатките и колибите той достигна края на игрището, измъкна от храстите велосипеда си, яхна го и се понесе към Източния площад.

Беше му напълно ясно, че бейзболната бухалка повече няма да го защити. Безпощадните врагове вече знаеха как изглежда! Сега повече от всичко му трябваше пистолет.

Като стигна територията на Търговската палата, Снифи усети облекчение. Вярно, той не беше член на бандата, но нали все пак нейният бос – генерал Рокфелер – му се падаше роден чичо.

Университетската лига за отбрана беше в съюз с европейците – нали техният хеликоптер кацаше на нейна територия. Сигурно европейците ще се опитат да обединят силите си с тези на Националната гвардия. Значи за Снифи беше най-добре да не се отделя от бандата на Рокфелер.

Щаб-квартирата на търгащите беше най-голямата крепост в Запад-ден Роли, а може би и в целия щат Северна Каролина. Към нея водеше едно-единствено шосе от юг; улиците от всички останали страни бяха минирани и изровени с двоен ред окопи, навсякъде имаше замаскирани картечни гнезда. Някога щабът на търговците е бил обикновен жилищен блок, но сега всичките му прозорци бяха затрупани с чувалчета пясък, като бяха оставени само тесни амбразури, от които да се води прицелен огън. На покрива бяха разположени зенитни установки – защита от неканени военновъздушни гости. От подземния гараж периодично излизаха самоделно бронирани камиони „Форд“, обикаляха владенията на търгащите и отново изчезваха под земята.

Огромното количество оръжие в щаб-квартирата на търгащите караше многобройните им клиенти да се отнасят към тях с уважение. А клиенти идваха всеки ден, и то доста. Често при търговците идваха хора с треперещи ръце и изцъклени погледи, а излизаха бодри и щастливи. Минаваха и богаташи, но дори те бяха принудени да оставят колите си поне на един квартал разстояние, понеже търговците не желаеха в задния им двор да влезе бомба на колела, както се бе случило веднъж.

Не се чуваха никакви хеликоптери; Снифи бързо прекоси ливадата и скочи от велосипеда до стъпалата пред входа на щаб-квартирата. Тресеше го страх, все по-отчетливо усещаше как се стяга примка около врата му. Усещането не беше от приятните.

В сянката на козирката се виеше опашка от клиенти; покрай нея се разхождаше охранител с автомат и черни очила и подозрително се вглеждаше в лицата на чакащите.

Снифи кимна на охранителя, изтича нагоре по стъпалата и влезе в хола, без никой да го спре. Там зад огромно бюро седеше търговец,

който продаваше ампули с подмладител. Лицето му лъщеше от пот; под мократа му подмишница се виждаше кобур с „Колт“ калибър 45. Сега той рецитираше на стоящия пред него прегърбен дребен мъж обичайната си скоропоговорка:

– Както винаги, стоката ни е първо качество. Вземай и се радвай на живота! Минимална такса – десет от сребърните. Ако искаш да сменяш срещу храна, отиди на бюрото вдясно.

Щаб-квартирата беше оборудвана с истинско чудо на техниката – климатична инсталация, която не само символизираше положението на фирмата, но и говореше, че търговците имат достатъчно пари дори за бензин за автономния си генератор. Зад многобройните заключени врати се криеха безценни съкровища: кашони с истинско уиски, водка, ликьори; цели стаи бяха пълни с телевизори; другаде пък се пазеха идеално смазани десетскоростни велосипеди и резервни части за тях. Имаше и стаи, претъркани със спортно облекло, с официални костюми и дори с кожени палта. А ако се съдеше по миризмата, в някои от останалите стаи имаше не само консерви и боб, но дори истински салам.

Снифи се отправи към вътрешността на сградата. Пред вратата на офиса на Рокфелер седеше неговата секретарка Линдзи – бивша жена на самия губернатор на Северна Каролина. Годините ѝ бяха не по-малко от осемдесет и пет, но изглеждаше на не повече от трийсет. Окичена беше с толкова бижута, че в старите времена можеше да ѝ завиди всяка танцьорка от Лас Вегас. Злато, диаманти – все истински. Всички мъже от бандата на търговците я боготворяха – или поне се правеха, че я боготворят, понеже тя се отличаваеше с ужасен характер и беше близка с главатаря на бандата. Сега тя разговаряше с трима биячи, които постоянно поглеждаха с очакване към вратата на офиса.

При появата на Снифи Линдзи скочи, на лицето ѝ засия дежурна усмивка. Изглежда желанието да се харесва на всички мъже бе толкова дълбоко вкоренено в нея, че тя флиртуваше дори със Снифи.

– Снифи, скъпи, как си? Откога не сме се виждали!

– Линдзи, трябва спешно да говоря с генерала.

– Страхувам се, че сега е зает – изчурулика тя. – Разбра ли вече?

– Какво?

– Пристигнаха европейци. Като че ли швейцарци. Сега говорят с генерала. Имат истинска видеокамера. Ще снимат за нас документален филм, а после ще го покажат по тяхната телевизия!

Явно Линдзи страшно се възбуждаше от мисълта, че отново ще я покажат по телевизията.

– Аз помня телевизията – каза един от бандитите.

– А за снимките ще ни платят ли? – попита другият. – Може да ни дадат европейски пари, хартиени.

– При тях вървят само кредитни карти – отбеляза третият.

– А, помня и кредитните карти! – каза първият.

Снифи няколко пъти подскочи, за да привлече вниманието към себе си, и съобщи:

– Аз тъкмо затова въртя като луд от лагера на Червения кръст! За да предупредя генерала за тия европейски кучи синове. Те искат да ни изместят от бизнеса и вече са се обединили с Университетската лига!

Линдзи го погледна и намръщи чело.

– Изглежда, Снифи, наистина трябва да говориш спешно с генерала.

Под тежестта на три завистливи погледа Снифи заобиколи бюрото на Линдзи. Вратата на кабинета на Рокфелер не беше заключена и той влезе, без да почука.

Подът бе покрит с персийски килим, стените – с фурнир от естествен орех, кожените кресла с позлатен обков бяха докарани от сградата на щатския Конгрес. Зад откренатата врата на съседния кабинет се виждаха и други съкровища: микрокомпютър, отворена кутия с истински хавански пури, кашон с нови електрически крушки, консерви със сардини. Стените на онази, съседната, стая бяха украсени с ловни трофеи – петдесетина глави на лосове, мечки и елени.

Рокфелер бе облякъл сив вълнен костюм; на краката му лъщяха високи каубойски ботуши от кожа на питон. Той методично дъвчеше шоколадче „Марс“ – рядък и много скъп деликатес. До него седяха двама светлокоси мъже с черни торбести панталони и бели ризи. Снифи не забеляза да имат оръжие. Единият от мъжете държеше широкопола шапка, а другият – миниатюрна видеокамера.

В креслото до вратата се изтягаше личният телохранител на Рокфелер – лейтенант Форбс. Като видя влизания Снифи, Рокфелер се усмихна широко, от което Снифи си направи извод, че генералът вече е чел листовката на европейците.

По-възрастният от мъжете с интерес огледа Снифи и попита:

– Какъв е този?

Говореше с режещ слуха акцент, явно беше учил английския в Британия.

– Това е Снифи. Здравей, Сниф. Отдавна не сме се виждали.

– На вашите услуги, сър! – възкликна Снифи. – Можете винаги да

разчитате на мен, но не вярвайте на вашите нови посетители.

– Това е хер Шпицлер – генералът невъзмутимо представи гостите си. – А това – синьор Андолини.

– Радвам се да се срещнем – каза Шпицлер, надигайки се от креслото. Държеше се необичайно изправен, сякаш имаше изкуствен гръбнак. – Но вие, млади приятелю, се заблуждавате. Ние сме тук на приятелска визита. Дойдохме, за да ви помогнем.

– Последният път, когато слушахме какво става зад океана, ви трябваше помощ на вас, а не на нас – избуча генералът.

– За последните години животът в Европа значително се подобри – възрази Шпицлер. – При нас вече преодоляхме социалните взривове и хаоса.

Снифи седна на дивана и се облегна назад. За всеки случай не изпускаше от поглед вратата – можеше да се наложи спешно да изчезва. Макар че бягството вече едва ли щеше да го спаси. Щаб-квартирата на търгащите бе укрепена твърде добре. Трябваше да направи така, че ситуацията да се разреши тук и сега.

– Радвам се за вас – каза Рокфелер. – Още повече, в началото Европа беше дори по-зле от Америка.

– Да, и ние си изпатихме. Само в Швейцария загинаха два милиона. За цяла Европа – повече от 50 милиона. Хората умираха главно в първите години на кризата. Но най-лошото вече отмина.

Рокфелер се замисли за няколко секунди и отбеляза:

– Да, маса народ. Интересно колко ли американци са загинали?

– По наши сметки приблизително 95 милиона – услужливо съобщи Шпицлер. – Но може и да са повече. Цифрите са приблизителни, защото в Америка отдавна не съществува централна власт.

– Боже мой! – вдигна вежди Рокфелер. – Цели 95 милиона!

– Ние смятаме, че сега на цялата Земя живеят не повече от три милиарда души. Значи в последните 15 години са загинали около три милиарда. – Шпицлер печално сведе поглед.

Със своите маниери и спокойствие Шпицлер приличаше на професионален картоиграч. Изглеждаше около двадесет и пет годишен, но Снифи реши, че всъщност е на не по-малко от петдесет.

Рокфелер мълчаливо дъвчеше шоколадчето „Марс“.

– А според мен – намеси се в разговора Снифи – нищо страшно не е станало. Е, хората са по-малко, но затова пък живеят по-дълго.

– Аха, по-дълго! – възкликна Шпицлер. – Известно ли ви е, млади приятелю, че поради болестите, глада и повсеместното насилие,

предизвикано от появата на подмладителя, средната продължителност на живота сега е само двадесет и нещо години?

– Гледам, че сте отлично информирани – заяви Рокфелер. – Но каква полза от вашите цифри?

– Работата е, че благодарение на нашето последно изобретение ние се научихме да живеем с подмладителя – започна да се хвали Шпицлер. – Обединена Европа вече може да се самоизхранва и дори изнася продоволствия. В Женева възобновихме дейността на ООН. Ние вярваме, че не е далеч времето, когато мирът и редът ще бъдат възстановени по целия свят.

Рокфелер смачка опаковката от шоколадчето, хвърли я в кошчето с тренирано движение и каза:

– Е, Търговската палата на град Роли приветства търговията по целия свят. Ние разполагаме с най-големите ресурси в целия Пидмонт и сме готови за сътрудничество. Роли е стратегическа столица на Северна Каролина. Веднага след като овладеем града изцяло, ще се насочим към Шарлот, Ричмънд, Чарлстън... Можем да завладеем цялото източно крайбрежие! Природата тук е щедра. Можем да предложим на Европа всякакви стоки – наркотици, тютюн... Само кажете какво ви трябва! Вие ще ни помогнете, ние на вас – също!

Рокфелер стана, наведе се и с една ръка измъкна изпод грамадното си бюро сандък с размерите на микровълнова печка. Снифи и преди бе виждал този метален сандък с маскировъчен цвят и надпис „Армия на САЩ“, но не знаеше какво има вътре.

– Тук има ръчна картечница М-3 50-ти калибър – съобщи Рокфелер, отвори сандъка и извади блестящия черен механизъм. – Цевта е керамична, повечето детайли са от композитни материали, затова тежи два пъти по-малко от стария браунинг 50-ти калибър. Скорострелността е направо страшна за казване, откатът – почти никакъв, а всеки куршум е способен да пробие огромна дупка в предната броня на танк.

Рокфелер звучно цъкна с език и продължи:

– Лошото е само, че от тези играчки са произведени съвсем малко бройки. Пентагонът беше пуснал само опитна серия, когато започна тази каша с подмладителя. На мен ми провървя страшно, че успях да докопам поне един.

Лицата на швейцарците оставаха непроницаеми. Те седяха неподвижно, само Андолини бавно въртеше камерата, старайки се да задържи Рокфелер във фокус.

– Бас лоя, момчета, че не сте и сънували такива играчки! –

Рокфелер измъкна един пълнител и с привычно движение зареди картечницата. – Ами че в Европа освен часовници не могат да произвеждат нищо друго! Но вие сигурно можете да копирате тази машинка. Нали? – За секунда той млъкна. – Значи, ето какво ще ви кажа. Дайте ми трийсет бройки от тази играчка... е, разбира се, и патрони към нея, и аз за един ден ще ви поставя цял Западен Роли в стойка „Г“. Как ви се вижда сделката?

– Глобалната криза не може да се разреши със силата на оръжието.

– Значи трябва по-мощно оръжие!

Шпицлер невъзмутимо кимна и каза:

– Ние имаме по-мощно оръжие. Морални куршуми.

– Какво?

– Морални куршуми. С хуманитарен заряд. – Шпицлер говореше със същата интонация, както навремето опитните университетски професори четяха лекции. – Хората искат дълъг живот и не искат бърза смърт. Моралните куршуми ни позволяват да създадем такава социална среда, в която медикаментите ще бъдат разпределени правилно и без насилие.

– На хората колкото и да им даваш, все им е малко.

– В душата на всеки човек съжителстват ангел и злобна маймуна.

През вековете хората са си изградили навици, които им позволяваха да живеят в мир със съседите, но изневиделица се появи подмладителят и разруши всички морални устои. Трябваше да се учим да живеем по нови правила. И ние се научихме. Заедно с дозата подмладител ние даваме и морален куршум – наше собствено медицинско постижение.

– Значи този куршум въобще не е куршум? – попита учуденият Снифи. – Излиза, че това е някакъв неврофизиологичен препарат?

– Както винаги сте прав, млади приятелю. Моралният куршум е предназначен само за най-агресивните индивиди, а за останалите – обикновена инжекция с разтвор на същия препарат. Аз не съм невролог и не мога да ви обясня принципа на действие на хуманитарния заряд, но знам, че той въздейства на мозъка, пробужда в хората съчувствие, усилва симпатията към околните, възстановява изчезналата под действие на подмладителя способност на хората да живеят съгласно установените морални норми.

– Струва ми се, че вашият морален куршум е обикновен наркотик. – Рокфелер се намръщи. – Казвате, че в Европа го вземали всички?

– Всички, които вземат и подмладител. Безсмъртието не може да се получи даром. По-добре морален куршум, отколкото оловен.

– Вашият морален куршум е обикновено промиване на мозъци! – възкликна възмутен Снифи. – Вас може да ви устройва, че в Европа хората са се превърнали в послушни овце, но при нас в Америка номерът няма да мине!

– Нас също не ни устройва това положение – каза Шпицлер. – Благодарение на моралните куршуми излязохме от кризата, но тяхното производство е сложно и скъпо, а производството и на двата препарата – подмладителят и хуманитарният заряд – бързо изтощава ресурсите ни. Затова ние разработихме план. Искаме да изменим човешкия геном така, че организъмът сам непрекъснато да произвежда и подмладител, и морален препарат. Тогава човешката природа ще се измени завинаги чак на клетъчно ниво; ангелът в душата на всеки ще победи злобната маймуна. На Земята ще се възцари вечен мир и прогрес!

– Не си играете на дребно – отбеляза саркастично Снифи.

– Ние сериозно работим над проекта си – каза Шпицлер. – Но за съжаление още не сме постигнали задоволителни резултати.

– Нищо чудно! – извика тържествуващ Снифи. – Изкуфелите университетски професори не могат нищо такова да направят. Тук трябва истински гений!

– Тъкмо затова издирваме Сидни Хаверкамп толкова упорито – поясни Шпицлер. – Той е истински гений. Но едновременно с това е и аморален тип. Именно заради него на Земята загинаха три милиарда души. Намерете ни Хаверкамп, ние ще го гръмнем с един морален куршум, ще го докараме в Цюрих и ще го сложим да работи във фармацевтична лаборатория. Той сигурно ще се справи със задачата. И тогава ще направим света по-добър.

– Аз лично предпочитам обикновените куршуми пред моралните – заяви Рокфелер. – Много по-евтини са, а и по-ефективно действат.

– Не си представям как Хаверкамп може да използва гения си тук – каза Шпицлер, без да обръща внимание на Рокфелер. – Той изразходва интелекта си напразно. Ако ни го докарате, ще може да работи за благо то на човечеството, а може дори да изкупи вината си пред него.

Шпицлер говореше помпозно, но гласът му бе ледено студен. Тъкмо такива помпозни речи, произнесени с хладни безучастни гласове от преподавателите в горните класове на училището, а после и в университета, довеждаха в онези времена Снифи до ярост. И сега в душата му отново се изви буря.

– Да изкупи вината си? – възкликна той. – Ама че глупост! След двеста години вие ще благодарите на колене на Сидни Хаверкамп!

Шпицлер го погледна спокойно и произнесе:

– Хаверкамп извърши най-голямото престъпление в човешката история.

– Историята свърши. Сега ние ще я надживеем!

– А защо, млади приятелю, вие защитавате доктор Хаверкамп? Та нали тъкмо по негова вина вашата страна е в развалини. Същото стана и при нас в Европа, но ние полека излизаме от кризата, а вашата бедна Америка представлява една сбирщина, биеща се за всяка доза чудодееен препарат.

– Мери си приказките, приятел! – ревна Рокфелер. – На велики се правите, а?

– Не искам да дискутирам с вас по тази тема. При вас видях достатъчно ужаси. Страхувам се, че вие ще се избиеете взаимно, но няма да поемете ръката, която ние ви подаваме за помощ.

Рокфелер седна зад бюрото си и яростно сви юмруци.

– Ето какво сте били замислили значи! Искате всички да измрем, за да загребете целия континент, нали? Няма да ви мине номерът! Помнете, че един американски боец може да тръшне цял взвод от вашите безгръбначни евроморалисти! Ех, не трябваше навремето да ви освобождаваме от немските нацисти!

– Немците отдавна вече не са нацисти.

– А ти си ми ясен. Нацистка свиня!

Снифи беше много доволен от този нов ход на събитията.

– Тия яйцеглавци може и да са изпързали Университетската лига, но истинските мъже от Търговската палата никога няма да им се вържат! – възкликна той. – Не позволявайте на тези сиренари да ви водят за носа, генерале!

Шпицлер накрая взе да нервничи.

– Ние не сме въоръжени – каза той и за доказателство протегна напред ръце. – Ние наистина искаме да намерим общ език не само с вас, но и с другите въоръжени групи в Америка, но само за ваше собствено благо! Моралният куршум ще донесе мир за всички. Той ще спаси човечеството!

– Американците ще минат и без вашия морален куршум! – изрева разярен Рокфелер. – Форбс, вържи тези говеда и ги хвърли в мазето.

– Йес, сър! – с явно удоволствие извика Форбс.

– Не вършете глупости, генерале – посъветва го Шпицлер. – И да ни плените, нищо няма да постигнете.

– Вие ще бъдете заложници – обясни Рокфелер. – Само така може

да се разговаря с вас. Морален куршум, разбираш ли!

Форбс стана и тръгна към европейците. Шпицлер замръзна на място, както си беше с разперени ръце. Андолини бързо стисна видеокамерата си.

Избухна непоносимо ярка бяла светлина.

– Нищо не виждам! – завика Рокфелер. – Говедата ме ослепиха!

В стаята се чу трясък от падане на мебели и сподавени ругатни.

– Шефе, аз съм на вратата! – много ясно викна изведнъж Форбс. – Няма да избягат проклетите европейци!

– Браво, Форбс! Отлично!

– Благодаря, шефе. Но все още не виждам нищо.

– Аз също – сподели Снифи.

Наистина всичко беше потопено в пурпурна мъгла. Снифи тръгна пипнешком към средата на стаята – или поне така си мислеше. Накрая кракът му ритна нещо метално.

Той се наведе и извади от сандъка картеници. За щастие пълнителят вече беше поставен. Мощното оръжие му придаде сила и увереност.

– Наистина, шефе – каза Снифи, – не тежи чак толкова. А как се стреля с нея?

– Не се горещи, Сниф – спря го Рокфелер. – Ние дори не сме сигурни дали европейските говеда са още в стаята.

– Тук са, усещам – викна Снифи. – Чувам дишането им. Ще стрелям по слух.

– Снифи, сине, ти никога не си бил точен стрелец. И едва ли разбираш каква страшна играчка държиш в ръце.

– Спокойно, шефе. Вече намерих спусъка. – Снифи отстъпи крачка назад, вдигна цевта на картеници и повиши глас: – Ей вие, двамата! Предайте се или ще ви надупча като сирене! – Той се изкили. – Като любимото ви швейцарско сирене!

Отговор не последва.

– Нали знаете за какво говоря?

Мълчание.

– Шефе? – обади се Форбс. Той се оказа много по-близо, отколкото предполагаше Снифи, и отляво, а не отдясно. – Аз блокирах тази врата, но не съм сигурен дали тя е за навън или за съседния кабинет! Да не са избягали вече европейците?

– Може би. Във всеки случай няма да докопат картеници – съобщава Снифи. – За да не я докопат, аз я докопах пръв. Нали разбирате?

– Отлично измислено, Сниф – похвали го Рокфелер. – Ти винаги бързо загриваш.

Снифи напрегнато мислеше. Можеше да повика помощ, но докато дотърчи охраната, Шпицлер почти сигурно ще успее да му вземе картечницата.

– Шефе, знаеш ли какво се сетих? – извика Снифи. – Докато ние сме ослепени, те могат лесно да се прокраднат към мен, да ми вземат картечницата, да ни довършат, а после да с нейна помощ си пробият път навън!

– Могат – потвърди Рокфелер. – Особено след като ти им подсказа тази възможност, братле.

Снифи се паникьоса. Коленете му затрепериха ситно-ситно.

– Те могат да се нахвърлят върху мен всяка секунда! – Той трескаво развъртя наляво-надясно цевта на картечницата. – Какво да правя?

– Не ми пука дали ще живея вечно! – викна Рокфелер. – Но си залагам главата, че на тях им пука! Дърпай спусъка, момче, пък каквото ще да става!

– Според мен засега не бива да стреляш – възрази неуверено Форбс. – Момче, дръж пушката по-здраво и викай за помощ.

Снифи изгуби всякакво самообладание. Въпреки модерните технологии картечницата беше адски тежка за него. Хилавият му пръст вече изтръпваше върху огромния спусък. И какви са тия звуци? Да не са стъпки, приглушени от дебелия килим?

Приличат!

– Проклети европейци, давам ви последен шанс! – закрещя Снифи с цялата сила на детското си гърло. – Ако сте още тук, незабавно се предайте! Иначе броя до десет и откривам огън! Едно... две... три...

КРАЙ

© 1991 Брус Стърлинг
© 1991 Джон Кесел
© Иван Попов, превод от английски

Bruce Sterling, John Kessel
The Moral Bullet, 1991

Източник: <http://www.bukvite.com/k-e-f/> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/127>]